

маровски, който не бил циганин, за цар на циганите в Беларус, в Литва, Украйна и Полша. Той продължава да управлява до 1795 г., когато Беларус е анексирана към Руската империя. От тогава до 1991 г. историята на циганите в Беларус съвпада с историята на циганите в Русия и СССР.

По време на немската окупация (1941–1944) половината от циганите в Беларус са убити от **немските специални части**, Einsatzgruppen, и от военните подразделения в концентрационните лагери в Поласк и в Трастиниец, както и в горите близо до домовете им. Други, в това число и адмирал Козловски, служат в съветските войски или са в състава на партизаните.

След края на Втората световна война се провежда слаба културна дейност. През 1987 г. и през 1989 г. **Валдемар Калинин** ръководи фолклорната формация Белвелитко (Вечерно парти). По данни от официалното преброяване през 1989 г. циганите са едва 10 762 души, като 82% от тях говорят майчиния си ромски език. Основният диалект е сходен с диалекта в Северна Русия и е използван през 30-те години с образователна цел. След разпадането на Съветския съюз зачестяват проявите на расизъм – например погрома в Ситлагорск.

БЕЛГИЯ. Броят на циганите по преценки е 10 000 души (без да се броят живеещите като **чергари**). Циганите се появяват на територията на Белгия вероятно някъде през 1400 г., като е установено, че първите цигани идват в Антверпен през 1419 г, а с пристигането на Андреус, „херцог на Малък Египет“ (1420 г.), те идват в Брюксел. През 1421 г. циганите пристигат в Брюге. Херцог Андреус заявява, че той и хората му са прогонени от турците и местното население им дава храна и пари. По-късно обаче общественото мнение се обръща срещу тези „пилигрими“. През 1504 г. френският крал Луи XII нарежда на бирника на Руан да преследва всички „египтяни“, докато ги прогони от страната. Подобни гонения се повторят и когато в страната остават съвсем малко цигани. Декретите от 1856 г. и от 1900 г. обявяват, че чергарите не бива да бъдат включвани в официалните обществени регистри. През 1872 г. на чергарите е забранено да влизат в страната, а тези, които са влезли, трябвало да бъдат изгонени. През 1933 г. са създадени полицейски части за работа с чужденците, като едно от задълженията им е да издават специални пропуски за чергари. През 1941 г. окупационните немски войски премахват тези пропуски и въвеждат картата за чергари (*zigeunerkaart*), която е отменена чак през 1972 г.